

... alebo znova o učeníkoch, zástupoch a svete.

BOŽIE SLOVO:

(1 Kor 3, 1-3)

Čítanie z Prvého list sv. apoštola Pavla Korint'anom: *Ja som vám, bratia, nemohol hovoriť ako duchovným, ale ako telesným, ako nedospelým v Kristovi.* ² *Mlieko som vám dával piť namiesto pevného pokrmu, lebo by ste ho neboli zniesli. Ale ani teraz ešte nezniesiete,* ³ *lebo ste ešte stále telesní. Veď keď je medzi vami žiarlivosť a svár, to nie ste telesní a nežijete len po ľudsky?* Počuli sme Božie slovo.

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 339, 344)

V bode 14 pápež krátko píše o troch kategóriách ľudí, ktorým sme poslaní ohlasovať Evanjelium.

Prvá je tá, o ktorej hovorí aj Pavol v dnešnom úvodnom úryvku: *„Na prvom mieste spomeňme oblasť riadnej pastorácie „oživovanej plameňom Ducha, rozohňujúceho srdcia veriacich, ktorí pravidelne navštevujú spoločenstvo a stretávajú sa v deň Pána, aby sa živili jeho slovom a chlebom večného života“. Do tejto oblasti možno zaradiť aj veriacich, ktorí majú intenzívnu i úprimnú katolícku vieru a prejavujú ju rozličnými spôsobmi, i keď sa pravidelne nezúčastňujú na bohoslužbách. Táto pastoračná starostlivosť je zameraná na rast veriacich, aby celým svojím životom čoraz lepšie odpovedali na Božiu lásku“* (EG 14). Ide teda o katolíkov, ktorí sú aj veriaci, aj obrátení. Väčšina sa pravidelne zúčastňuje na nedeľných bohoslužbách, niektorí nie, možno im to neumožňuje bydlisko (odľahlé miesto), zdravotný stav (u nás mnohí starší ľudia ale aj nemobilní), iným zamestnanie (vodiči kamiónov, námorníci – áno, aj na Slovensku táto profesia existuje) a pod.

To, o čom pápež hovorí, je už skôr katechéza v zmysle trvalého vyučovania, formácie v novom Božom spôsobe života, rastu v umení Neba. Ako poukázala Synoda na Slovensku, *Ježiš žehnal deti a učil dospelých, my dnes žehnáme dospelých a učíme deti, je na čase to zmeniť* – a znova si uvedomiť, že byť katolíkom znamená byť učeníkom – misionárom, ako často opakuje aj pápež dva základné prvky kresťanstva a teda skutočnej katolíckosti. Možno si poviete, týmto ľudom vari už netreba ohlasovať Evanjelium, nie? Ale treba! Nie ako novinku, ale ako pripomienku. Aby sa nám nestalo to, na čo narazil práve v Korinte Pavol: že ľudia, ktorým ohlasoval Evanjelium, po čase znova sklzli späť do svetského spôsobu myslenia, žitia, konania. Dnes nakoniec sami vidíme, že aj u horlivých a aktívnych katolíkov táto ich horlivosť bežne sklzáva do zákonníctva, do ritualizmu, v centre sa ocitajú „kostolné akcie“ – a nie nová identita Božích detí, spoločenstvo, spoluúčasť, učenie, misia! Potrebujeme si to preto znova a znova pripomínať: Evanjelium, samú zvesť o Božom synovstve, o tom, že *Boh sa stal nami, aby sme sa my stali bohami* a učíme sa bohmi v Bohu byť a tak myslieť, hovoriť, žiť, konať a v tom celá tá podstata kresťanstva je! Nebo nie je cukrik za odmenu, ale dar zadarmo – a my sa musíme naučiť umeniu žiť ho!

„Na druhom mieste spomeňme oblasť „pokrstených osôb, ktorých životy však nezodpovedajú požiadavkám krstu“, neprejavujú srdečnú príslušnosť k Cirkvi a nepociťujú útechu viery. Cirkev ako vždy pozorná matka sa snaží, aby zažili obrátenie, ktoré im prinavráti radosť a túžbu žiť podľa evanjelia“ (EG 14). Mnohí možno aj chodia do kostola – ako oné zástupy. Väčšina, 90, u nás skôr 95% už ani to, možno občas. V čosi veria – viac v nejakú poveru, než skutočnú vieru v Krista. Ešte sa nerozhodli väčšina ani uveriť a isto ešte nie obrátiť sa a nasledovať Krista. Väčšina o tom ani neuvažuje, je to mimo ich reálnych životov. Ako hovorí pápež, vôbec nepoznajú Evanjelium (a kresťanstvo je pre nich len akási tradícia, nejaké úkony, povinnosti, obrady,...). Niektorí dokonca zo srdca nenávidia Cirkev, lebo uverili svetu, že je to nejaká skorumpovaná zločinecká organizácia stojaca za dobou temna a žijú v podivnom: *„Veď ja som katolík, ale Katolícku cirkev neznášam!“* Nepoznajú z kresťanstva vlastne ešte takmer nič: ani radosť z Evanjelia, ani radosť zo života v Duchu, radosť z Božieho Života, radosť zo spoločenstva Božej Rodiny, radosť z delenia sa so samou radosťou Nebeského Života, ktorému sa učíme a ktorý sa v nás už teraz rozlieva. Žijú obyčajný smutný život pozemských ľudí. Sú často veľmi ťažkým orieškom, pretože hoci o kresťanstve takmer nič nevedia, myslia si, že ho dôkladne a dokonale poznajú. A hoci sú neveriaci a neobrátení (a možno práve preto, že to sami podvedome vedia a tušia), berú často ako smrteľnú urážku, ak v niečom zachytia dokonca i len náznak toho, že ich niekto nepovažuje za dobrých kresťanov a dobrých veriacich – dokonca omnoho lepších než tie „ohovárajúce babky v kostole“ a tá „cirkev“, čo jej len o moc a peniaze ide a páchajú sa v nej v mene Boha všetky možné zločiny.

Sem by sme mohli zaradiť aj bratov a sestry kresťanov-nekatolíkov, ktorí už nejaké poznanie Krista majú, ale väčšinou ešte nepoznajú Jeho Evanjelium, ani Ho úplne nenasledujú.

„Napokon podotýkame, že evanjelizácia je spojená s ohlasovaním evanjelia tým, ktorí nepoznajú Ježiša Krista alebo ho odjakživa odmietali. Mnoho z nich hľadá Boha v skrytosti, vedie ich túžba spoznať jeho tvár, a to aj v krajinách starobylej kresťanskej tradície. Všetci majú právo prijať evanjelium“ (EG). Toto je tretia skupina ľudí, veľká, rozprestierajúca sa od domorodcov na Novej Guinei, ktorí o Kristovi jakživ nepočuli, cez ľudí, ktorí neboli nikdy vo viere vychovávaní a ktorí žijú ako nekresťania, cez budhistov, moslimov, baháistov, hinduistov až po militantných ateistov od susedov, ktorí nenávidia kresťanstvo a náboženstvo vôbec a aktívne proti nemu bojujú.

NA ZAMYSLENIE:

Ku všetkým týmto trom skupinám ľudí sme poslaní.

„Kresťania majú povinnosť hlásať ho bez toho, aby kohokoľvek vylučovali“ (EG 14), hovorí pápež.

Sme poslaní ku všetkým – ako jednotlivci ale aj ako farnosť a diecéza. Nemáme právo nikoho vynechávať. *„Ján Pavol II. nás pozýva, aby sme si uvedomili, že „nemôžeme strácať zápal pre ohlasovanie“ tým, ktorí sú vzdialení od Krista, lebo toto je „prvoradou úlohou Cirkvi“. Misionárska činnosť „predstavuje ešte aj dnes najväčšiu výzvu pre Cirkev“ a „misionárska úloha musí byť prvoradá“* (EG 15).

A sme poslaní naozaj hlásať evanjelium – nie moralizovať, odsudzovať, kričať, napomínať, poučovať *„ako tí, ktorí nútia dodržiavať nové povinnosti, ale ako tí, ktorí spoločne prežívajú radosť, poukazujú na nový, krásny horizont a ponúkajú výbornú hostinu. Cirkev sa nešíri prozeletyzmom, ale „prítlačivosťou“* (EG 14). Sme poslaní hlásať *Radosť Evanjelia*, naozaj radosť, niečo, čo je nádherné a krásne a čo ľudí priťahuje práve svojou krásou. Najprv ju musia vidieť na nás a na našom spoločenstve, až potom môžu o nej a o jej príčine počuť z našich úst. Znova si uvedomujeme, že nemôžeme iných lákať k obráteniu, ak sami ešte obrátení nie sme. Nedokážeme svedčiť o radosť, ak jej nie sme plní. A ak nie sme, potom sami potrebujeme najprv uveriť a obrátiť sa! A to je aj pre nás otázka života a smrti – tých večných!

OTÁZKY:

< Skúste si napísať zoznam ľudí, ktorí Vám žijú najbližšie (oikos), s ktorými bežne trávite najviac času: rodina, kolegovia, priatelia, susedia, farníci. Do ktorej z týchto troch skupín – učeníci, zástupy, svet – patria?

Uvažujte: Ako vyzerá ohlasovanie Evanjelia v rámci spoločenstva učeníkov vo farnosti? Ako by mohlo, malo vyzeráť ideálne? Ako to dosiahnuť?

Ako vyzerá Vaša „evanjelizácia pokrstených“ zástupov? V čom funguje, v čom nie? Prečo? Ako to zlepšiť?

Ako funguje apoštolská činnosť sveta, ľudí úplne neveriacich, nekresťanov? Ako podporujeme a ako farnosť sa podieľame na „misiách k národom“? Citíme za ne zodpovednosť? Ako konkrétne sa to prejavuje?

A – naozaj ohlasujeme Evanjelium tak, že sa presadzuje „vlastnou váhou“, podmanivou krásou? >